

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/419/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614206584
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614206584.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, vo veci žalobcu Profi Credit Slovakia, a.s., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 47 233 516, proti žalovanému Z. T., T. V. L., J. Z. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Hlohovec, 9 mája 1817/3, o zaplatenie 401,68 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 9C/155/2014-32 z 2.7.2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) návrh zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho sa žalobca návrhom podaným uňho 11.4.2014 domáhal a čím návrh odôvodnil.

Konštatoval, že žalobca sa na pojednávanie nedostavil, že doručenie predvolania mal riadne preukázané, preto poukazujúc na § 101 ods.2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti žalobcu. U žalovaného mal doručenie predvolania taktiež riadne preukázané, že žalovaný mu oznámil, že sa nemôže dostaviť na pojednávanie z dôvodu absolvovania liečenia a žiadal konanie odročiť o cca tri mesiace. Keďže žiadosť o odročenie pojednávania žalovaného nespĺňala náležitosti podľa § 119 ods.2 O.s.p., podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával aj v jeho neprítomnosti.

Uviedol, že vykonal dokazovanie, oboznámil sa listinnými dôkazmi a to oznámením o zosplatnení, Zmluvou o úvere, Zmluvnými dojednaniami, splátkovým kalendárom, oznámením veriteľa o schválení úveru, kartou klienta a zistil tento skutkový stav: medzi účastníkmi konania bola 14.6.2007 uzavretá Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru č. 8000077613, z ktorej zistil, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1 046,84 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť v 24 mesačných splátkach vo výške po 77,47 eur, so splatnosťou k 12. dňu v mesiaci, že v zmluve je uvedená celková suma, ktorú žalovaný ako dlžník mal zaplatiť t.j. úver a úroky spolu vo výške 1 859,28 eur, ročná percentuálna miera nákladov vo výške 95,67 %, že v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je uvedená schválená výška revolvingu 929,64 eur, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 812,55 eur, ročná percentuálna miera nákladov po vykonaní revolvingu 82,86 %. Z karty klienta zistil, že žalovanému bola vyplatená suma vrátane revolvingu vo výške 1 471,18 eur a žalovaný celkove uhradil splátky vo výške 2 387,24 eur, že listom z 25.11.2009 žalobca zaslal žalovanému oznámenie o zosplatnení z dôvodu omeškania úhrady splátok č. 27, 28, 29 spolu v sume 232,41 eur.

Citoval znenie § 52 ods.1,2,3, § 53 ods.1,3,5, § 54 ods.1,2, § 39 O. z. a uzavrel, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola 14.6.2007 uzatvorená Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou,

že z obsahu zmluvy je totiž zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalobcom, ktorej obsah nemal žalovaný možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť, že zmluvu uzatvoril žalovaný ako nepodnikateľ. Vzhľadom na účel uzavretia zmluvy zo strany žalovaného a to poskytnutie spotrebiteľského úveru, kedy mu pri poskytnutí úveru bolo predložené tlačivo zmluvy vrátane Zmluvných dojednaní je otázne, či mal žalovaný dostatok času a možnosť oboznámiť sa s celým obsahom zmluvy a pochopiť význam podmienok v nej uvedených. To, že žalovaný nemal reálne možnosť oboznámiť s obsahom zmluvy je zrejme aj z toho, že zmluva a zmluvné dojednania sú písané malým nahusteným písmom a ide o pomerne dlhý text obsahujúci množstvo odbornej právnej terminológie. Tiež považoval za preukázané, že na základe uvedenej zmluvy bol žalobcom žalovanému poskytnutý úver vo výške 1 046,84 eur, že žalovaný mal žalobcovi zaplatiť 24 mesačných splátok po 77,47 eur t.j. celkove sumu 1 859,28 eur z čoho teda poskytnutý úver činil 1 046,84 eur a odplata predstavovala sumu 812,44 eur, že 4.6.2008 bol žalovanému poskytnutý revolving vo výške 929,64 eur, ktorý mal žalovaný zaplatiť v 12 mesačných splátkach po 77,47 eur, že celkove žalovanému bola poskytnutá suma 1 471,18 eur a žalovaný celkove mal uhradiť splátky vo výške 2 788,92 eur, že celková odplata teda predstavuje sumu 1 317,74 eur, že takúto odplatu ako dohodnutú zmluvnú podmienku považuje za absolútne neprijateľnú a odporujúcu dobrým mravom, keďže dosahuje takmer 100 % poskytnutú úveru. Výška zmluvnej odmeny predstavuje úročenie úveru, pričom úroková sadzba úveru v danej veci žalovaným nebola uvedená. Vzhľadom na výšku ročnej percentuálnej miery nákladov však má za to, že táto podstatne prevyšuje priemerné úroky, uplatňované v rovnakom čase bankami, preto považoval dohodnutú výšku odplaty za v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.4.2012 sp. zn. 5 Cdo 26/2011. Vzhľadom na vyššie uvedené t.j. pre rozpor odplaty s dobrými mravmi, zamietol návrh, keďže zo strany žalovaného bola doposiaľ uhradená celá jemu skutočne poskytnutá suma žalobcom. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.2 O.s.p., (jeho znenie citoval) a uviedol, že žalobca mal v konaní úspech len čiastočný a preto mu náhrada trov konania nebola priznaná. O trovách žalovaného nerozhodoval poukazujúc na § 151 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého o trovách konania rozhoduje len na návrh a žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil.

Žalobca včas podal odvolanie a namietal, že dojednaná odplata by ako zmluvná podmienka mala byť neprijateľná, no na zdôvodnenie svojho záveru súd neuvádza žiadne zákonné ustanovenie, v prvom rade namieta voči rozsudku, že rozhodnutie a jeho dôvody sú v rozpore so zákonom, a to predovšetkým s ustanoveniami § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8000077613 (ďalej aj zmluva). Z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť ani len tú právnu normu, ktorú súd aplikoval a na základe aplikácie ktorej dospel k svojmu záveru o neprijateľnej zmluvnej podmienke. Takýto spôsob rozhodovania a zdôvodnenia rozsudku odporuje § 157 ods.2 O. s. p., podľa ktorého súd má v rozsudku uviesť aj právne posúdenie. Právne posúdenie v zmysle ustálenej súdnej praxe je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených účastníkom konania) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, akú právnu normu použil a ako ju aplikoval. Požiadavka na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia pritom v zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR zodpovedá právu účastníka na súdnu ochranu. Obsahom tohto práva je poznať skutočné dôvody súdneho rozhodnutia, postup ako súd k rozhodnutiu dospel, na základe akej aplikácie práva a teda aby účastník konania mal sa možnosť s uvedeným oboznámiť a následne sa rozhodnúť, či rozhodnutiu napadne opravným prostriedkom v akom rozsahu, z akých dôvodov a z akých skutočností. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods.1 Ústavy a práva podľa čl. 6 ods.1 predmetného Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Z napadnutého rozsudku však nevyplýva ani a) či vôbec aplikoval nejaké zákonné ustanovenia v tejto otázke, b) ak áno, potom aké právne normy súd vo veci posudzovania odplaty aplikoval, c) a prečo súd nepoužil pri rozhodovaní ustanovenie § 53 ods.2 O. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Uvedené má podstatný význam nielen pre preskúmateľnosť rozsudku ale aj pre reálnu možnosť podať opravný prostriedok. Súčasne to bolo podstatné aj preto, že vzhľadom na závery súdu sa popiera objektívne právo. Pretože ustanovenie § 53 ods.2 O. z. v účinnom znení ku dňu uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere výslovne stanovilo, že predmet a cena (t.j. úroky, odplata pri požičaní peňažných prostriedkov) a dojednanie o nej nie je neprijateľnou podmienkou. Namietal, že samotné závery súdu porovnávajúce výšku úveru a výšku odplaty (vyčíslenú za celú dobu trvania úverového vzťahu) sú skresľujúce a po vecnej stránke nesprávne. Argumentácia súdu vlastne znamená, že čím dlhší by bol úverový vzťah, tak tým (vzhľadom na zvyšujúcu sa výšku odplaty s narastajúcim trvaním úverového

vzťahu) by zrejme záver o rozpore odplaty s dobrými mravmi mal stále (resp. viac) byť pravdepodobnejší. Zjednodušene povedané, aj pri úvere s úrokovou sadzbou 5% ročne a trvaní úverového vzťahu 20 rokov by podľa súdu išlo o neprimeranú odplatu (celková výška odplaty za celú dobu trvania zmluvného vzťahu by totiž v takom prípade bola minimálne 100%). Súd svojím rozhodnutím neguje význam ukazovateľov ako je ročná úroková sadzba a ročná percentuálna miera nákladov. Je nesprávnym postupom, aby sa odplata za požičanie peňažných prostriedkov na dobu viac ako jeden rok porovnávala v absolútnom vyčíslení s hodnotou úveru. Z napadnutého rozsudku je tiež nepreskúmateľné, prečo súd pri závere o rozpore s dobrými mravmi a neplatnosti dojednania odplaty nerozhodol v súlade s § 502 ods.1 Obchodného zákonníka a žalovanému neuložil povinnosť platiť úrok za úver podľa aplikovateľného zákonného ustanovenia. Účastníci konania sa nedohodli na bezodplatnom požičaní peňažných prostriedkov. Ak by aj konajúci súd dospel na základe zákonného postupu k správne mu záveru o rozpore výšky úrokovej sadzby, potom by mal určiť aká časť je v súlade a aká v rozpore. § 502 ods.1 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že dlžník je povinný platiť úroky v dojedanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Termínom „zákon“ sa pritom nešpecifikuje konkrétny právny predpis, ale akýkoľvek právny predpis vyhlásený v štátnom stanovenej (alebo uznanej) forme ako zákon. Zákomom je potom možné rozumieť každé ustanovenie uvedené v zákone (aj súdom aplikované ustanovenie o dobrých mravoch). S poukazom na dátum uzavretia zmluvy t.j. 14.6.2007, v dobe uzavretia zmluvy zo žiadnej zákonnej úpravy nevyplýva možnosť súdu používať pri posudzovaní výšky a primeranosti odplaty za poskytnutie úveru ako jediné hľadisko priemernú úrokovú sadzbu bánk. Súd neuviedol dôvod, z ktorého vyplýva, na základe čoho vo svojom rozhodnutí takto postupoval. Uviedol, že súd v odôvodnení ani neuviedol žiadnu právnu normu resp, zákonné ustanovenie, podľa ktorého mal iba a výhradne pri svojom rozhodnutí porovnávať zmluvné odmeny rozličných poskytovateľov úverov. Z uvedeného odôvodnenia súdu nevyplýva, či sa zaoberal pri posudzovaní výšky odplaty aj inými skutočnosťami, ktoré môžu a aj ovplyvňujú výšku odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov. Logicky možno vyvodiť, že priemerná hodnota úrokových sadzieb bánk pri poskytovaní spotrebných úverov je absolútne neobjektívne kritérium z pohľadu iného subjektu napr. nebankového poskytovateľa spotrebných úverov. Pri stanovení úrokov ako výšky odplaty pri akomkoľvek poskytnutí finančných prostriedkov sa prvom rade hodnotí výška bonity klienta, forma zabezpečenia záväzku, posúdenie schopnosti splácania úveru a jeho možného rizika, doba splácania, výška príjmov a výdavkov žiadateľa a mnoho iných ukazovateľov, ktorých celkovým výsledkom je konečné stanovenie úrokov ako formy odplaty. Rovnako v prípade úrokových sadzieb bánk môže dôjsť k ich navýšeniu, preto priemerná úroková sadzba nemôže byť jediné zohľadnené kritérium. Za objektívne hľadisko by bezpochyby bolo možné považovať priemernú hodnotu úrokových sadzieb za poskytnutie úveru na finančnom trhu, keďže finančným trhom sa rozumie „sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií (finančných investícií) s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pri tom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov. " resp. „je hmotne motivované, inštitucionálne organizované nakupovanie a predávanie peňazí" (Sidak, M., Duračinská, M. a kol. Finančné právo. 1 vydanie. Bratislava. C.H.Beck. 2012), teda ide o širší pojem ako pojem banky a rovnako preto aj objektívnejší z hľadiska posúdenia primeranosti odplát. V prípade nízkeho rizika pre poskytovateľa (čo je v prípade bánk prvoradé) preto nie je problematické stanoviť nízke úrokové sadzby za poskytnutie úveru. Posúdenie primeranosti odplaty tak nemožno dosiahnuť porovnaním odplaty za poskytnutie úveru od dvoch rozličných subjektov, ktorý poskytujú úver za diametrálne odlišných podmienok. Samotný pojem primeraný znamená majúci takú mieru, ktorá práve zodpovedá, vyhovuje istým okolnostiam, požiadavkám, podmienkam, kritériám a pod. Z uvedeného teda vyplýva záver, že ak poskytovateľ úveru poskytne spotrebný úver menej bonitným klientom a počíta tak s vyššou mierou nesplácaných úverov, odrazí sa to aj v cene úveru - výške odplaty a naopak.

Citoval znenie § 157 ods.2 O. s. p. a uviedol, že v tomto smere nepovažuje rozhodnutie súdu za presvedčivé a náležité odôvodnené, nakoľko jediný a aj hlavný dôvod zamietnutia žalobného návrhu je údajný rozpor výšky odplaty s dobrými mravmi, ku ktorému súd dospel na základe porovnania s priemernými úrokovými sadzbami bánk. Žalovaný uzavrel s ním na základe vlastnej žiadosti o úver zmluvu o revolvingovom úvere, svojím podpisom deklaroval pre neho skutočnosť, že súhlasí so všetkými ustanoveniami a podmienkami zmluvného úverového vzťahu, čo bolo pre neho podstatné a na základe týchto skutkových okolností tak uzavreli predmetnú zmluvu. Priemerná hodnota úrokových sadzieb bánk pri poskytovaní spotrebných úverov nie je reálny a hlavne objektívny parameter na posúdenie primeranosti a zo žiadneho zákonného ustanovenia platného v čase uzavretia zmluvy nevyplýva, že súd pri posudzovaní výšky odmeny prihlíada zásadne iba na úrokové sadzby bánk. Postupu konajúceho súdu a napadnutému rozsudku však nie je objektívne možné porozumieť s ohľadom na to, že nie je

možné zistiť z akej právnej úpravy a podľa akej právnej normy vychádzal a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 265/05.

Aj zo zásady *iura novit curia* („súd pozná právo“) možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnávať so všetkými relevantnými právnymi normami, aplikovateľnými na konkrétny prípad. Žalovaný sa mohol so zmluvou a jej podmienkami riadne oboznámiť. Či tak reálne spravil alebo nie je skutočnosť, z ktorej možno vyvodzovať právne dôsledky (a na ťarchu) druhej zmluvnej strany. Zmluvné dojednania sú rovnako čitateľné, ako je to v iných oblastiach (napr. príbalové letáky liekov, a pod.). Okrem toho sú jednotlivé časti oddelené názvami, ktoré vyjadrujú podstatu a obsahovú stránku týchto jednotlivých častí. Z napadnutého rozsudku pritom nevyplýva jediné zákonné ustanovenie, ktoré by osobou spôsobilú na právne úkony malo zbavovať právnych dôsledkov vlastného, slobodne uskutočneného konania (pričom odporca neoboznámene so zmluvnými dojednaniaми ani netvrdil) Posúdenie súdu je v tomto smere len hypotetickou úvahou, nie rozhodnutím podloženým skutkovými zisteniami a aplikáciou relevantnej právnej normy. Vzhľadom na vyššie uvedené podal odvolanie z dôvodov a) podľa § 205 ods.2 písm. a) v spojení s § 221 ods.1 písm. f) a písm. h) O.s.p., b) podľa § 205 ods.2 písm. c), písm. d) a písm. f) O.s.p. a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie, žalovaného zaviazá na zaplatenie žalovaných nárokov ako aj na zaplatenie náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa alternatívne aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie a uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo súd úplne zistil skutkový stav, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

Podľa § 157 ods.2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z cit. ust. vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132-§ 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O. s. p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod

č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods.1,2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný. Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, je preskúmateľný a ak žalobca má iný názor ide len o jeho subjektívny pocit, lebo v napadnutom rozsudku výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. a svoje úvahy, na základe ktorých dospel k právnym záverom odôvodnil.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci

boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa. Žalobca v odvolaní neoznačuje žiaden dôkaz, ktorý navrhoval už v konaní na súde prvého stupňa, ale nebol vykonaný, preto ani tento odvolací dôvod nie je daný.

Žiaden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Na potvrdenie správnosti odvolací súd dopĺňa, že súd jasne stanovil, prečo je dohodnutá zmluvná odplata vyhodnotená ako absolútne neprijateľná zmluvná podmienka a správne ju vyhodnotil, že je v rozpore s dobrými mravmi. Okrem judikatúry, na ktorú poukazuje súd v svojom rozhodnutí odvolací súd uvedené dopĺňa a ďalej poukazuje na rozhodnutia NS SR sp. zn. 1MCdo 1/09 z 31.7.2009, NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/04 z 15.12.2004. V tejto súvislosti dodáva, že aj podľa § 53 ods. 1 (platný v čase uzatvorenia zmluvy) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka") a podľa ods. 2 cit. ust. ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia a podľa ods. cit. ust. 4 neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Stanovenie RPMN 95,67 % je netolerovateľné a odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, ktorý odmietol chrániť takúto úrokovú mieru nákladov, ktorej súčasťou sú aj úroky z úveru. Nepochybne správne ju podrobil súdnej kontrole neprijateľnosti a v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/ES je treba považovať za ustanovenie rovnocenné vnútroštátnym kogentným ustanoveniam právneho poriadku (porov. rozsudky Súdného dvora Európskej únie vo veci C- 168/05 Mostaza Claro, C-618/10 Banco Espanol). Rozsudok súdu je vo výroku správny, lebo dohodnutá odplata je neplatná v celom rozsahu a pokiaľ žalobca v podanom odvolaní navrhuje, aby mu bola priznaná aspoň úroková sadzba primeraná, odvolací súd v súlade s rozhodovacou činnosťou súdov zdôrazňuje, že neprimeranú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve nemožno moderovať pre jej neplatnosť. Rovnako správne súd postupoval, keď nepoužil pri rozhodovaní ust. Obchodného zákonníka lebo podľa § 54 ods. 1 platný v čase uzatvorenia vzťahu Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Uvedené je v súlade aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 8MCdo/3/2015 z 28.8.2015.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania platí aj pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla rozhodnutie, v ktorom sa konanie končí.

Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu neboli priznané trovy odvolacieho konania.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.